

Sygn. akt V CNP 41/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych B. spółka partnerska w Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt X Ga .../15

w sprawie z powództwa Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych B. spółka partnerska w Z.

przeciwko "A." sp. z o.o. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2018 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2) zasądza od strony skarżacej na rzecz "A." sp. z o.o. w
Zabrzu kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w G., w sprawie z powództwa Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych B. Spółki partnerskiej w Z. przeciwko A. spółce z o.o. w Z. na skutek apelacji pozwanego zmienił wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 września 2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo.

Strona powodowa wniosła od wskazanego wyroku Sądu Okręgowy w G. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zarzuciła, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 734 § 1, art. 735 i 746 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem, uzasadniająca, w myśl art. 417¹ § 2 k.c., odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany: zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia strony powodowej zarzucające wyrokowi Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia 2015 r. wskazaną w skardze niezgodność z prawem nie zawierają argumentów, które - wstępnie oceniając - pozwalałyby zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Mając to względzie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzekł zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 4 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

kc